

Sygnatura akt IV P 126/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 29 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Ostródzie IV Wydział Pracy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Dąbrowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Marlena Młynarkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2015 r. w Ostródzie

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. P. PESEL (...)

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W.

KRS (...)

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. na rzecz powoda Z. P. kwotę 387,56 zł (trzysta osiemdziesiąt siedem złotych pięćdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 185,01 zł od dnia 11 lipca 2012 roku do dnia zapłaty,

- 49,51 zł od dnia 11 października 2012 roku do dnia zapłaty,

- 153,04 zł od dnia 11 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 45 zł (czterdzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód Z. P. złożył pozew przeciwko (...) Sp. z o.o. we W. o zasądzenie kwoty 1778,46 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Powód domagał się również odsetek ustawowych od poszczególnych kwot składających się na dochodzoną kwotę główną. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że przed tut. sądem toczyło się postępowanie w sprawie IV P 182/13, z jego powództwa o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadwymiarowych w kwocie 3500 zł, które zakończyło się wyrokiem zasądającym ww. kwotę. Jednakże z opinii biegłego sądowego sporządzonej na potrzeby tamtego postępowania wynika, że powodowi należy się jeszcze dodatkowo kwota 1778,46 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

Pozwana (...) Sp. z o.o. we W. wniosła o odrzucenie pozwu w całości ze względu na powagę rzeczy osądzonej, alternatywnie o oddalenie powództwa w całości ze względu na przedawnienie roszczenia. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew argumentowała, iż pozew winien być odrzucony na podstawie art. 199 §1 pkt 2 kpc, ewentualnie powództwo powinno być oddalone ze względu na podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia do czerwca 2012 roku.

Obie strony wniosły ponadto o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Ostródzie odmówił odrzucenia pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. P. zatrudniony był w (...) Sp. z o.o. w W., obecnie (...) Sp. z o.o. we W. w okresie od 8 lutego 2011 roku do 31 stycznia 2013 roku, na podstawie umowy o pracę na czas określony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku pracownika ochrony z wynagrodzeniem w wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy.

(umowa k.11, świadectwo pracy k.4, odpis z KRS k.38-41 akt sprawy IV P 182/13)

W dniu 11 sierpnia 2011 roku Z. P. zawarł z S. Sp. z o.o w K. umowę o pracę na czas określony od 11 sierpnia 2011 roku do 31 stycznia 2013 roku, w wymiarze 1/8 etatu jako pracownik fizyczny z wynagrodzeniem w wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę – proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy. Z dniem 1 marca 2012 roku nastąpiło przejście części zakładu pracy (...) Sp. z o.o. w K. na innego pracodawcę – (...) Sp. z o.o. w W. i powód z tym dniem stał się pracownikiem pozwanego.

(porozumienie k.5, pismo pozwanego k.6,7, umowa k.8, świadectwo pracy k.4 akt sprawy IV P 182/13)

Powód w dniu 21 czerwca 2013 roku złożył pozew przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. o zasądzenie kwoty 3500 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wymagalności dla poszczególnych kwot wskazanych w uzasadnieniu pozwu.

Wyrokiem z dnia 01 września 2014 roku wydanym w sprawie IV P 182/13 Sąd Rejonowy w Ostródzie zasądził na rzecz powoda kwotę 3500 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w ustawowych odsetkami od kwot:

- od kwoty 25,98 zł od dnia 11 marca 2011 roku, do dnia zapłaty;
- od kwoty 77,12 zł od dnia 11 maja 2011 roku, do dnia zapłaty;
- od kwoty 106,04 zł od dnia 11 czerwca 2011 roku, do dnia zapłaty;
- od kwoty 38,56 zł od dnia 11 września 2011 roku, do dnia zapłaty;
- od kwoty 539,84 od dnia 11 listopada 2011 roku, do dnia zapłaty;
- od kwoty 269,92 zł od dnia 11 grudnia 2011 roku, do dnia zapłaty;
- od kwoty 385,60 zł od dnia 11 stycznia 2012 roku, do dnia zapłaty;
- od kwoty 154,24 zł od dnia 11 lutego 2012 roku, do dnia zapłaty;
- od kwoty 77,12 zł od dnia 11 marca 2012 roku, do dnia zapłaty;
- od kwoty 347,04 zł od dnia 11 kwietnia 2012 roku, do dnia zapłaty;
- od kwoty 308,48 zł od dnia 11 maja 2012 roku, do dnia zapłaty;
- od kwoty 231,36 zł od dnia 11 czerwca 2012 roku, do dnia zapłaty;
- od kwoty 269,92 zł od dnia 11 lipca 2012 roku, do dnia zapłaty;
- od kwoty 77,12 zł od dnia 11 października 2012 roku, do dnia zapłaty;

- od kwoty 212,08 zł od dnia 11 stycznia 2013 roku, do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił, nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1500 zł oraz orzekł o kosztach procesu.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Ostródzie z 01 września 2014 r. w sprawie IV P 182/13 k. 208 akt sprawy IV P 182/13)

Powód Z. P. w okresie zatrudnienia u pozwanego pracował w godzinach ponadwymiarowych i tak w lutym 2011 roku pracował w godzinach nadliczbowych dwie godziny, w kwietniu 2011 roku 8 godzin, w maju 18 godzin, w sierpniu 4 godziny, w październiku 56 godzin, w listopadzie 28 godzin, a w grudniu 40 godzin. W 2012 roku Z. P. również pracował w godzinach nadliczbowych i tak w styczniu przez 16 godzin, w lutym przez 8 godzin, w marcu przez 36 godzin, w kwietniu 32 godziny, w maju 24 godziny, w czerwcu 28 godzin, wrześniu 8 godzin i w grudniu 22 godziny.

Za pracę w tym okresie w godzinach nadliczbowych Z. P. powinien otrzymać wynagrodzenie w wysokości 4898,88 zł brutto, w tym:

- za miesiąc luty 2011 roku 25,98 zł,

- za miesiąc kwiecień 2011 roku 103,92 zł,

- za miesiąc maj 2001 roku 255,80 zł,

- za miesiąc sierpień 2011 roku 47,28 zł,

- za miesiąc październik 2011 roku 792,16 zł,

- za miesiąc listopad 2011 roku 450,32 zł,

- za miesiąc grudzień 2011 roku 528,16 zł,

- za miesiąc styczeń 2012 roku 250 zł,

- za miesiąc luty 2012 roku 120,53 zł,

- za miesiąc marzec 2012 roku 536,76 zł,

- za miesiąc kwiecień 2012 roku 506,52 zł,

- za miesiąc maj 2012 roku 334,77 zł,

- za miesiąc czerwiec 2012 roku 454,93 zł,

- za miesiąc wrzesień 2012 roku 126,63 zł,

- za miesiąc grudzień 2012 roku 365,12 zł.

(opinia biegłego k.162-184 akt IV P 182/13)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Rozpoznając żądanie powoda w przedmiotowej sprawie, w pierwszej kolejności należy wskazać, że na rozprawie w dniu 27 sierpnia 2015 roku Sąd odmówił odrzucenia pozwu z uwagi na powagę rzeczy osądzonej, który to zarzut podniósł

pozwany w odpowiedzi na pozew. Postanowienie to nie zostało zaskarżone przez strony postępowania, w związku z czym zbędne jest odnoszenie się do tego zarzutu w uzasadnieniu.

Za skuteczny należy jednak uznać podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia powoda w zakresie do czerwca 2012 roku.

Art. 291 k.p. stanowi w § 1, że roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, a w § 4, że terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną. Przedawnienie roszczenia oznacza, że objętego nim świadczenia nie można dochodzić przed sądem. Zgodnie z art. 292 kp roszczenia przedawnionego nie można dochodzić, chyba że ten, przeciwko komu roszczenie przysługuje, zrzeka się korzystania z przedawnienia. W uchwale z dnia 6 marca 1998 r., III ZP 50/97, Sąd Najwyższy stwierdził, że po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku pracy ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nadto w uchwale SN z dnia 10 maja 2000 r., III ZP 13/00przyjęto, że w sprawach o roszczenia ze stosunku pracy sąd nie uwzględnia z urzędu upływu terminu przedawnienia.

Warunkiem zachowania trzyletniego terminu z art. 291 kpc jest wytoczenie powództwa przeciwko pracodawcy, który powinien w danej sprawie występować jako pozwany. Zgodnie z tezą wyroku SN z dnia 20 sierpnia 2008 r., I PK 35/08 roszczenie o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych staje się wymagalne (art. 291 § 1 k.p.) w dniu, w którym powinno nastąpić rozliczenie czasu pracy po upływie przyjętego okresu rozliczeniowego.

Powód pozew w przedmiotowej sprawie złożył w dniu 01 lipca 2015 r. Powód wynagrodzenie w przedmiotowej sprawie winien otrzymywać do 10-dnia każdego następnego miesiąca kalendarzowego, zatem roszczenie powoda o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych przepracowanych do czerwca 2012 r. uległo już przedawnieniu.

Zważyć bowiem należy, że pozew, w którym powód nie wystąpił z całym przysługującym mu roszczeniem (pozew zawierający świadome lub nieświadome ograniczenie żądania), nie przerywa biegu przedawnienia co do tej części roszczenia w znaczeniu materialnoprawnym, która pozostała poza żądaniem tego pozwu. Ryzyko związane z dochodzeniem jedynie części przysługującego powodowi roszczenia obciąża jego samego. Decydując się na dochodzenie roszczenia jedynie w części, wierzyciel musi pamiętać o tym, że wytoczenie powództwa przerywa bieg terminu przedawnienia jedynie w stosunku do tej części wierzytelność, której dochodzi pozewem. W stosunku do pozostałej części roszczenie może ulec przedawnieniu, jeżeli zostanie ona zgłoszona dopiero w toku postępowania. Przerwanie biegu przedawnienia następuje tylko w granicach żądania będącego przedmiotem procesu; przerwaniu ulega bieg przedawnienia roszczenia objętego żądaniem i w takim rozmiarze, jaki został zgłoszony w żądaniu (zob. uzasadnienie do wyroku Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2007 r. w sprawie III PK 90/06 - OSNAPiUS 2008 nr 11-12, poz. 155, str. 444).

Zasądzeniu podlegało natomiast wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych za miesiące czerwiec 2012 r., wrzesień 2012 r. oraz grudzień 2012 r. Roszczenie w tym zakresie, nie uległo bowiem przedawnieniu, pozwany nie podnosił również zarzutu przedawnienia odnośnie do żądania w tym zakresie.

Żądanie powoda opiera się na art. 151¹ § 1 k.p., który stanowi, że za pracę w godzinach nadliczbowych przysługuje dodatek, który wynosi 50%, chyba że praca w godzinach nadliczbowych przypada w nocy, w niedziele i święta niebędące dla pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy, w dni wolne od pracy udzielone pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę lub w święto, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy. W tym ostatnich przypadkach dodatek z tytułu pracy w nadgodzinach wynosi 100% wynagrodzenia.

Definicja pracy w godzinach nadliczbowych sformułowana została w art. 151 § 1 k.p., który przewiduje, że stanowi ją praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy, a także praca wykonywana ponad przedłużony dobowy wymiar czasu pracy, wynikający z obowiązującego pracownika systemu i rozkładu czasu pracy. Z kolei normy i ogólny wymiar czasu pracy określone zostały w rozdziale II działu szóstego kodeksu pracy. W art. 129 § 1 k.p. ustawodawca przewidział, iż czas pracy nie może przekraczać 8 godzin na dobę i przeciętnie

40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 4 miesięcy (podstawowy system organizacji czasu pracy). Ustawodawca dopuścił wprowadzenie innych systemów organizacji czasu pracy, w których dopuszczalne jest np. przedłużenie dobowego wymiaru czasu pracy. Powoda obowiązywał system równoważnego czasu pracy, w którym jest dopuszczalne przedłużenie dobowego wymiaru czasu pracy pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu mienia i ochronie osób, nie więcej jednak niż do 24 godzin, w okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 1 miesiąca. Przedłużony dobowy wymiar czasu pracy jest równoważony krótszym dobowym wymiarem czasu pracy w niektórych dniach lub dniami wolnymi od pracy (art. 135 k.p. i art. 137 k.p.). Zważyć jednak trzeba, że zgodnie z art. 136 § 2 k.p. pracownikowi przysługuje bezpośrednio po każdym okresie wykonywania pracy w przedłużonym dobowym wymiarze czasu pracy, odpoczynek przez czas odpowiadający co najmniej liczbie przepracowanych godzin, niezależnie od odpoczynku przewidzianego w art. 133 k.p., czyli ilość przepracowanych godzin plus 11 godzin.

Zgodnie z art. 151¹ § 1 k.p. za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje dodatek w wysokości:

1) 100 % wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających:

a) w nocy,

b) w niedziele i święta niebędące dla pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy,

c) w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę lub w święto, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy,

2) 50 % wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w każdym innym dniu niż określony w pkt 1.

Dodatek w wysokości 100% wynagrodzenia przysługuje także za każdą godzinę pracy nadliczbowej z tytułu przekroczenia przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym, chyba że przekroczenie tej normy nastąpiło w wyniku pracy w godzinach nadliczbowych, za które pracownikowi przysługuje prawo do dodatku w wysokości określonej w § 1. Naliczenie za niektóre godziny nadliczbowe wypracowane przez powoda dodatku w wysokości 100% wynagrodzenia wynikało z przekroczeń przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy. Powodowi łącznie za pracę w godzinach nadliczbowych należała się kwota 4898,88 zł. W sprawie IV P 182/13 zasądono na rzecz powoda dochodzoną przez niego w tamtej sprawie kwotę 3500 zł. W przedmiotowej sprawie powód dochodził pozostałej należnej mu kwoty 1778,46 zł. Jego roszczenie uległo przedawnieniu do kwoty 1390,90 zł, a zatem sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 387,56 zł. Odsetki ustawowe zasądzone zgodnie z żądaniem pozwu, co znajdowało oparcie w treści art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Koszty sądowe zasądzone w oparciu o § 6 pkt w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.